

*Нагороджений медалями:
«За оборону Кавказу» (1944),
«За перемогу над Німеччиною
у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945),
«За відвагу» (1949)*

Гудимович Федір Мефодійович – історик.

Народився 11 жовтня 1905 року в селі Петрані Жмеринського району Вінницької обл. в родині селянина-бідняка. До 1924 року працював у сільському господарстві батька, а 1924 року організацією КНС був відряджений до м. Вінниця на навчання до педтехнікуму, який закінчив 1928 року. У 1928–1929 рр. працював вчителем історії у школі колгоспної молоді в с. Потоки Жмеринського р-ну.

У 1929–1930 рр. обіймав посаду вчителя історії у середній школі м. Жмеринка. З 1930 по 1931 р. працював завідуючим відділом наросвіти Жмеринського райвиконкому.

Із 1931 по 1934 р. був директором Жмеринського залізничного училища, з 1934 по 1938 р. навчався в інституті історії, філософії та літератури (МІФЛІ), де йому було присвоєно кваліфікацію наукового робітника в області історії, викладача вузу та звання вчителя середньої школи. Після закінчення отримав направлення в Бердянський учительський інститут на посаду старшого викладача історії, де і працював до дня евакуації. У серпні 1941 р. був евакуйований. Працював старшим викладачем Стародавньої історії у Ленінабадському педагогічному інституті ім. Кірова. Був призваний до лав Червоної армії у 1942 р., де служив до 1946 р., після чого працював у Кіровоградському педінституті старшим викладачем історії Середніх віків. У 1951 р. призначений деканом історико-філологічного факультету. Йому було присуджено ступінь кандидата історичних наук (1954). У 1956 р. був переведений до Одеського університету, де спочатку обіймав посаду старшого викладача кафедри загальної історії (1956), а потім – доцента (1957). Вийшов на пенсію у 1967 р. Наказом Президіуму Верховної Ради СРСР від 1 травня 1944 р. був нагороджений медаллю «За оборону Кавказу», а згодом – медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945) та медаллю «За відвагу» (1949).